Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2021. gada 14. jūlijā *

Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Saskaņotie standarti – Dokumenti attiecībā uz četriem saskaņotajiem standartiem, kurus ir apstiprinājusi *CEN* – Piekļuves atteikums – Izņēmums saistībā ar trešās personas komerciālo interešu aizsardzību – No autortiesībām izrietoša aizsardzība

Lietā T-185/19

Public.Resource.Org, Inc., Sebastopola [*Sebastopol*], Kalifornija (Amerikas Savienotās Valstis),

Right to Know CLG, Dublina (Īrija),

ko pārstāv *F. Logue*, *solicitor*, *A. Grünwald*, *J. Hackl* un *C. Nüßing*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Gattinara*, *F. Thiran* un *S. Delaude*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Standartizācijas komiteja (*CEN*) un pārējās personas, kas iestājušās lietā un kā vārdi ir ietverti pielikumā [1], un ko pārstāv *U. Karpenstein*, *K. Dingemann* un *M. Kottmann*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt Komisijas Lēmumu C(2019) 639 *final* (2019. gada 22. janvāris), ar kuru tiek atteikts apmierināt piekļuves pieteikumu četriem saskaņotajiem standartiem, kurus pieņēmusi *CEN*,

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*], tiesneši D. Špīlmans [*D. Spielmann*], U. Ēbergs [*U. Öberg*], O. Spinjana-Matei [*O. Spineanu-Matei*] (referente) un R. Norkus [*R. Norkus*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

[1] Pārējo personu, kas iestājušās lietā, saraksts pievienots tikai lietas dalībniekiem paziņotajā versijā.

sekretārs: P. Kullens [*P. Cullen*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 10. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

I. Tiesvedības rašanās fakti

1 2018. gada 25. septembrī prasītājas *Public.Resource.Org, Inc*. un *Right to Know CLG*, bezpeļņas organizācijas, kuru galvenais uzdevums ir padarīt tiesības neierobežoti pieejamas visiem pilsoņiem, iesniedza Eiropas Komisijas Iekšējā tirgus, rūpniecības, uzņēmējdarbības un MVU ģenerāldirektorātā piekļuves pieteikumu Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.) (turpmāk tekstā – "piekļuves pieteikums").

2 Piekļuves pieteikums attiecās uz četriem saskaņotajiem standartiem, kurus pieņēmusi Eiropas Standartizācijas komiteja (*CEN*) saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1025/2012 (2012. gada 25. oktobris) par Eiropas standartizāciju, ar ko groza Padomes Direktīvas 89/686/EEK un 93/15/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/9/EK, 94/25/EK, 95/16/EK, 97/23/EK, 98/34/EK, 2004/22/EK, 2007/23/EK, 2009/23/EK un 2009/105/EK un ar ko atceļ Padomes Lēmumu 87/95/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumu Nr. 1673/2006/EK (OV 2012, L 316, 12. lpp.), proti, uz standartu EN 71-5:2015 "Rotaļlietu drošums. 5. daļa: Ķīmiskās rotaļlietas (komplekti), izņemot eksperimentālos komplektus", standartu EN 71-4:2013 "Rotaļlietu drošums. 4. daļa: Ķīmijas un radniecīgu darbību eksperimentālie komplekti", standartu EN 71-12:2013 "Rotaļlietu drošums. 12. daļa: N-nitrozamīni un N-nitrātsaturošās vielas" un standartu EN 12472:2005+A 1:2009 "Paātrināta nodiluma un korozijas simulācijas metode niķeļa izdalīšanās noteikšanai no pārklājumiem" (turpmāk tekstā – "pieprasītie saskaņotie standarti").

3 Ar 2018. gada 15. novembra vēstuli Komisija ir atteikusies apmierināt piekļuves pieteikumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu (turpmāk tekstā – "sākotnējais lēmums par atteikumu").

4 2018. gada 30. novembrī prasītājas atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam iesniedza Komisijai atkārtotu pieteikumu. Ar 2019. gada 22. janvāra lēmumu Komisija apstiprināja piekļuves atteikumu pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem (turpmāk tekstā – "apstiprinošais lēmums").

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

5 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 28. martā, prasītājas cēla šo prasību.

6 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 10. jūlijā, *CEN* un četrpadsmit valsts standartizācijas iestādes, proti, *Asociación Española de Normalización* (*UNE*), *Asociația de Standardizare din România* (*ASRO*), *Association française de normalisation* (*AFNOR*), *Austrian Standards International* (*ASI*), *British Standards Institution* (*BSI*), *Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie* (*NBN*), *Dansk Standard* (*DS*), *Deutsches Institut für Normung eV* (*DIN*), *Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut* (*NEN*), *Schweizerische Normen-Vereinigung* (*SNV*), *Standard Norge* (*SN*), *Suomen Standardisoimisliitto ry* (*SFS*), *Svenska institutet för standarder* (*SIS*) un *Institut za standardizaciju Srbije* (*ISS*), lūdza iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam.

7 Ar 2019. gada 20. novembra rīkojumu *Public.Resource.Org* un *Right to Know*/Komisija (T-185/19, nav publicēts, EU:T:2019:828) Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētājs apmierināja pieteikumu par iestāšanos lietā. Personas, kas iestājušās lietā, ir iesniegušas iestāšanās rakstu, un pamatlietas dalībnieki noteiktajos termiņos šajā saistībā ir iesnieguši savus apsvērumus.

8 Pēc tiesneses referentes priekšlikuma Vispārējā tiesa (piektā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

9 Ar 2020. gada 17. jūnija rīkojumu Vispārējā tiesa (piektā palāta), pamatojoties uz Reglamenta 91. panta c) punktu, 92 panta 1. punktu un 104. pantu, noteica Komisijai uzrādīt pieprasītos saskaņotos standartus un nolēma, ka tie netiks paziņoti prasītājām. Komisija izpildīja šo pierādījumu savākšanas pasākumu noteiktajā termiņā.

10 Pēc Vispārējās tiesas piektās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa saskaņā ar Reglamenta 28. pantu nolēma nodot lietu atpakaļ piektajai palātai paplašinātā sastāvā.

11 Pēc tiesneses referentes priekšlikuma Vispārējā tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā) Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus, aicinādama sniegt atbildes gan pirms tiesas sēdes, gan tiesas sēdē. Lietas dalībnieki noteiktajā termiņā atbildēja rakstveidā uz noteiktiem jautājumiem, un tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz citiem Vispārējās tiesas 2020. gada 10. novembra tiesas sēdē uzdotajiem jautājumiem. Sēdē prasītājas norādīja Vispārējai tiesai, ka ar prasību tās lūdz atcelt vienīgi apstiprinošo lēmumu, un tas tika ierakstīts tiesas sēdes protokolā.

12 Ņemot vērā šā sprieduma 11. punktā minētos skaidrojumus, prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstiprinošo lēmumu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Personu, kas iestājušās lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par pieņemamību

15 Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka prasība ir nepieņemama, jo prasītājām nav intereses celt prasību. Viņuprāt, prasītājas, pirmkārt, nekomerciāliem mērķiem pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem varētu piekļūt bez maksas bibliotēkās, otrkārt, jebkādā citā nolūkā minētajiem standartiem varētu piekļūt, samaksājot "saprātīgu" maksu, un, treškārt, kopš 2015. gada (krietni pirms 2019. gada piekļuves pieteikuma dokumentiem) tām faktiski bija vismaz triju no četriem pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem kopijas, tāpēc tām nav nekādas intereses sākt šo tiesvedību.

16 No Tiesas judikatūras izriet, ka ikvienai fiziskas vai juridiskas personas celtai prasībai atcelt tiesību aktu ir jābalstās uz tās interesi šo prasību celt (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 1987. gada 24. septembris, *Vlachou*/Revīzijas palāta, 134/87, EU:C:1987:388, 8. punkts) un ka šī būtiskā nosacījuma neievērošana, kas šādai fiziskai vai juridiskai personai ir jāpierāda, ir absolūts nepieņemamības pamats, kuru jebkurā brīdī pēc savas ierosmes var izvirzīt Eiropas Savienības tiesa (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 1987. gada 7. oktobris, G. d. M./Padome un *CES*, 108/86, EU:C:1987:426, 10. punkts, un 2020. gada 21. jūlijs, *Abaco Energy* u.c./Komisija, C-436/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:606, 80. punkts).

17 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fiziskas vai juridiskas personas celta prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka apstrīdētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas, un tādējādi prasības celšana var sniegt labumu lietas dalībniekam, kas to cēlis. Interesei celt prasību ir jābūt tādai, kas ir radusies un ir pastāvoša, un tā ir jāizvērtē attiecībā uz dienu, kurā tā tiek celta. Tai ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā tiesvedība lietā ir jāizbeidz pirms sprieduma taisīšanas (skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, XG/Komisija, T-504/18, EU:T:2019:883, 30. un 31. punkts un tajos minētā judikatūra).

18 Konkrētajā strīdu par piekļuvi dokumentiem kontekstā saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 personai, kurai ir atteikta piekļuve kādam dokumentam vai kāda dokumenta daļai, jau tādēļ vien ir interese atcelt lēmumu par atteikumu (skat. spriedumu, 2018. gada 5. decembris, *Falcon Technologies International*/Komisija, T-875/16, nav publicēts, EU:T:2018:877, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka Komisija prasītājām nav nodrošinājusi piekļuvi pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem.

20 Šajos apstākļos, ņemot vērā šā sprieduma 18. punktā atgādināto judikatūru, prasītājām saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 ir interese panākt pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušanu un līdz ar to lūgt atcelt apstiprinošo lēmumu. Šajā gadījumā prasītājas, neraugoties uz iespēju uz vietas

publiskajās bibliotēkās iepazīties ar pieprasīto saskaņoto standartu kopijām, var atsaukties uz interesi celt prasību, ciktāl ar šo iepazīšanos tās nav pilnībā apmierinātas, ņemot vērā mērķus, kurus tās ir vēlējušās sasniegt ar savu piekļuves pieteikumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 47. punkts), un tādējādi saglabā faktisku interesi iegūt piekļuvi minētajiem saskaņotajiem standartiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.

21 Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, kā to apgalvo prasītājas un ko šajā jautājumā neapstrīd Komisija vai personas, kas iestājušās lietā, ka pieprasītie saskaņotie standarti ir pieejami tikai ļoti ierobežotā skaitā bibliotēku, reizēm tikai vienā dalībvalsts bibliotēkā vai bibliotēkās, kas nav publiski pieejamas, un tiem piekļūt praksē ir ārkārtīgi sarežģīti.

22 Attiecībā uz maksas piekļuvi pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem ar valstu standartizācijas iestāžu pārraudzīto tirdzniecības vietu starpniecību ir jākonstatē, ka tas nekādi neatbilst prasītāju izvirzītajam mērķim – iegūt neierobežotu un bezmaksas piekļuvi šiem standartiem – un neliecina par intereses celt prasību neesamību vai pat zudumu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 4. septembris, *ClientEarth*/Komisija, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 47. punkts).

23 Ņemot vērā iepriekš minēto, personu, kas iestājušās lietā, argumenti par prasītāju intereses celt prasību neesamību ir jānoraida, neizvērtējot to pieņemamību.

B. Par lietas būtību

24 Prasības pamatojumam prasītājas izvirza divus pamatus, no kuriem pirmais izriet no tiesību kļūdām un kļūdām vērtējumā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu komerciālo interešu aizsardzībai, un otrais – no tiesību kļūdām attiecībā uz sevišķu sabiedrības interešu esamību minētās regulas 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas izpratnē un pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu.

1. Par pirmo pamatu – tiesību kļūdām un kļūdām vērtējumā, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu komerciālo interešu aizsardzībai

25 Prasītājas būtībā kritizē Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanu šajā lietā, pamatojoties uz to, ka, pirmkārt, pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem nevar tikt piemērota nekāda autortiesību aizsardzība un, otrkārt, nav konstatēts nekāds kaitējums *CEN* un tās biedru komerciālajām interesēm.

26 Prasītājas pirmo pamatu iedala trijās daļās. Pirmā un otrā daļa izriet no tiesību kļūdām saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanu. Trešā daļa izriet no kļūdas vērtējumā par komerciālo interešu aizskārumu.

a) Par pirmo daļu – tiesību kļūdām, nepareizi piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu

27 Prasītājas apgalvo, ka, ciktāl pieprasītie saskaņotie standarti ir daļa no "Savienības tiesībām", piekļuvei tiem būtu jābūt neierobežotai un bezmaksas, līdz ar to tiem neesot piemērojams neviens izņēmums no piekļuves tiesībām. Tās uzskata, ka privātās tiesības nevar tikt attiecinātas uz "tiesību akta tekstu", kuram ir jābūt neierobežoti pieejamam visiem, un līdz ar to šīs normas nevar tikt aizsargātas ar autortiesībām. Savas argumentācijas pamatojumam tās atsaucas uz 2016. gada 27. oktobra spriedumu *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821).

28 Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītāju argumentus.

29 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001, kas pieņemta, pamatojoties uz EK līguma 255. panta 2. punktu (tagad – LESD 15. panta 3. punkts), mērķis, kā ir norādīts tās 4. apsvērumā un 1. pantā, ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt Savienības iestāžu dokumentiem. Saskaņā ar minētās regulas 2. panta 3. punktu šīs tiesības attiecas gan uz šo iestāžu izdotajiem dokumentiem, gan no trešām personām, kas ietver visas juridiskās personas, saņemtajiem dokumentiem, kā skaidri precizēts šīs pašas regulas 3. panta b) punktā.

30 Tomēr tiesības piekļūt Savienības iestāžu dokumentiem ir pakļautas noteiktiem ierobežojumiem, kas ir pamatoti ar sabiedrības vai privātajām interesēm. Konkrētāk, Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā atbilstoši tās 11. apsvērumam ir paredzēti izņēmumi, kas atļauj iestādēm atteikt piekļuvi dokumentam, ja tā satura izpaušana varētu kaitēt kādām ar šo pantu aizsargātām interesēm.

31 Kā izņēmums attiecībā uz tiesībām piekļūt dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā ir minēts, ka "[Savienības] iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt: fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai, [..], ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm".

32 Attiecībā uz trešo personu izdotiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā noteikts, ka Savienības iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro minētās regulas 4. panta 1. vai 2. punktā paredzētie izņēmumi, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne. Ja attiecīgā iestāde uzskata, ka ir skaidrs, ka piekļuve trešās personas izdotam dokumentam ir jāatsaka, pamatojoties uz šī paša panta 1. vai 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem, tā atsaka piekļuvi pieteikuma iesniedzējam, pat nekonsultējoties ar trešo personu, kura šo dokumentu ir izdevusi, neatkarīgi no tā, vai šī trešā persona ir vai nav iebildusi pret piekļuves pieteikumu tiem pašiem dokumentiem, kas ir iesniegts, pamatojoties uz šo regulu.

33 Visbeidzot attiecībā uz Savienības iestāžu rīcības brīvību saistībā ar piekļuves pieteikumu trešo personu izdotiem dokumentiem izskatīšanu ir jāprecizē, ka Regulas Nr. 1049/2001 normas, kas nosaka tiesības piekļūt visiem kādas iestādes rīcībā esošiem dokumentiem, efektīvi ir jāīsteno tai iestādei, kurai ir adresēts piekļuves pieteikums, ņemot vērā regulā noteiktos izņēmumus.

34 Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. pantu galīgā atbildība par šīs regulas pareizu piemērošanu ir Savienības iestādei, kurai ir arī jāaizstāv Eiropas Savienības tiesās vai Eiropas Ombudā tā lēmuma spēkā esamība, ar ko ir atteikta piekļuve trešo personu izdotiem dokumentiem. Ja iestādei gadījumā, kas saistīts ar trešo personu izdotiem dokumentiem, būtu

automātiski jāpieņem attiecīgās trešās personas izvirzītais pamatojums, tā būtu spiesta attiecībā uz personu, kura ir iesniegusi piekļuves pieteikumu, un vajadzības gadījumā savās kontroles iestādēs aizstāvēt nostāju, ko pati neatzīst par aizstāvamu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 14. februāris, *Allemagne/*Komisija T-59/09, EU:T:2012:75, 47. punkts).

35 Šajā lietā no lietas dalībnieku izvirzītajiem argumentiem izriet, ka tie nav vienisprātis, pirmkārt, par pārbaudes apjomu un intensitāti, kas attiecīgajai Savienības iestādei, šajā gadījumā – Komisijai, ir jāveic Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā paredzētajā procedūrā par iespējamas autortiesību aizsardzības esamību un sekām pieprasītajiem trešo personu izdotajiem dokumentiem, lai piemērotu minētās regulas 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

36 Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, uzskata, ka, izskatot piekļuves pieteikumu dokumentiem, kas iesniegts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, tai nav tiesību apšaubīt autortiesību aizsardzības esamību pieprasītajiem dokumentiem, kas trešai personai ir noteikta "piemērojamajos valsts tiesību aktos".

37 Savukārt prasītājas pārmet Komisijai, ka tā nav pārbaudījusi, vai ir izpildīti nosacījumi attiecībā uz autortiesību esamību pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem par labu *CEN*. Tādējādi tās netieši, bet noteikti atzīst plašas Komisijas pārbaudes pilnvaras par iespējamas autortiesību aizsardzības esamību un sekām pieprasītajiem trešās personas izdotajiem dokumentiem.

38 Otrkārt, lietas dalībnieki iebilst pret pieprasīto saskaņoto standartu atbilstību aizsardzībai ar autortiesībām, ciktāl tie ir daļa no Savienības tiesībām, un tādējādi – vai uz tiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums.

39 Līdz ar to ir jāizvērtē prasītāju argumenti, pirmām kārtām, attiecībā uz tiesību kļūdu, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, kur Komisija ir konstatējusi komerciālo interešu aizskārumu, kas izriet no pieprasīto saskaņoto standartu aizsardzības ar autortiesībām (skat. šā sprieduma 35. punktu), un, otrām kārtām, tiesību kļūdu, kas saistīta ar minēto saskaņoto standartu atbilstību aizsardzībai ar autortiesībām, ciktāl tie ir daļa no Savienības tiesībām (skat. šā sprieduma 38. punktu).

40 Pirmkārt, ir jāuzsver, ka autortiesības ir intelektuālā īpašuma tiesības, kuras garantē tiesisko aizsardzību oriģināldarba autoram un kuras, neraugoties uz aizvien plašāku saskaņošanu, tiek reglamentētas valsts tiesībās. To esamības nosacījumi, aizsardzības apjoms un it īpaši šīs aizsardzības izņēmumi, ko nenosaka ne Savienības saskaņošanas normas, ne starptautiskās normas, kuras ir saistošas Savienībai vai tās dalībvalstīm, joprojām tiek noteikti dalībvalstu tiesību aktos (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta N. Jēskinena [*N. Jääskinen*] secinājumus lietā *Donner*, C-5/11, EU:C:2012:195, 24. un 27. punkts).

41 Turklāt saskaņā ar 5. panta 2. punktu Bernes Konvencijā par literatūras un mākslas darbu aizsardzību, kas parakstīta Bernē 1886. gada 9. septembrī (Parīzes 1971. gada 24. jūlija akts), redakcijā, kas papildināta ar 1979. gada 28. septembra grozījumiem (turpmāk tekstā – "Bernes konvencija"), autortiesību izmantošana un īstenošana nav atkarīga ne no kādām formalitātēm ("automātiskās aizsardzības" princips).

42 Turklāt viena un tā paša darba aizsardzības ar autortiesībām apjoms var atšķirties atkarībā no vietas, kur tiek pieprasīta minētā aizsardzība. Tādējādi saskaņā ar Bernes konvencijas 5. panta 3. punktu aizsardzību valstī, kurā darbs radīts, regulē šīs valsts tiesību akti. Tomēr, ja autors nav

tās valsts pilsonis, kurā radīts darbs, attiecībā uz ko minētajā konvencijā viņam noteikta aizsardzība, šajā valstī viņš bauda tādas pašas tiesības kā autori, kuri ir šīs valsts pilsoņi. Savukārt saskaņā ar minētā panta 2. punktu aizsardzības apjomu, tāpat kā aizsardzības līdzekļus, kas tiek nodrošināti autoram, lai aizsargātu viņa tiesības, regulē tikai tās valsts tiesību akti, kurā aizsardzība tiek pieprasīta (aizsardzības "neatkarības" princips).

43 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka iestādei, kurai ir iesniegts piekļuves pieteikums trešo personu izdotiem dokumentiem, ja tiek pieprasīta minēto dokumentu aizsardzība ar autortiesībām, tostarp ir jāidentificē objektīvas un saskanīgas norādes, kas varētu apstiprināt attiecīgās trešās personas apgalvoto autortiesību esamību. Šāda pārbaude atbilst prasībām, kas raksturīgas kompetenču sadalei starp Eiropas Savienību un dalībvalstīm autortiesību jomā.

44 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāpārbauda, vai Komisija ir ievērojusi pārbaudes apjomu, kas tai bija jāveic, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu (skat. šā sprieduma 35. punktu).

45 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, pirmām kārtām, sākotnējā lēmumā par atteikumu, lai pamatotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanu, Komisija atsaucas uz autortiesībām pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem, kas pieder *CEN* kā Eiropas privāttiesiskai struktūrai, kurai ir īpašumtiesības uz visām tās publikācijām, tostarp Eiropas standartiem. Tādējādi tā norādīja, ka minēto saskaņoto standartu satura izpaušana "[varētu] apdraudēt kādas juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzību [..], jo *CEN* ir visu tās attiecīgo tehnisko komiteju izstrādāto materiālu autortiesību īpašniece", un ka "līdz ar to visu *CEN* publikāciju (tostarp Eiropas standartu projektu) autortiesības un izmantošanas tiesības (izplatīšana un pārdošana) pieder vienīgi *CEN* un tās biedriem, pie kuriem var saņemt standartu projektus".

46 Apstiprinošajā lēmumā Komisija noraida prasītāju kritiku par pieprasīto saskaņoto standartu aizsardzības ar autortiesībām neesamību, apgalvojot, ka "pretēji tam, ko apgalvo [prasītājas], [minētos saskaņotos standartus aizsargā] autortiesības[, neraugoties uz to, ka tajos] faktiski ir dati, kas var tikt uzskatīti par faktiem vai kas ir saistīti ar procedūrām". Turklāt, atbildot uz prasītāju kritiku par apspriešanās neesamību ar šo saskaņoto standartu izdevēju, Komisija atsaucas uz kopīgo dokumentu, kurā formulēta *CEN* un *Cenelec* nostāja un kurš pieņemts 2017. gada 17. maijā, par 2016. gada 27. oktobra sprieduma *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) ietekmi, kurā minētās iestādes "nepārprotami atzinušas, ka, pamatojoties uz šo spriedumu un ņemot vērā, ka tās ir apveltītas ar Eiropas standartu autortiesībām, to autortiesību un saskaņoto standartu izsniegšanas politikas apšaubīšanai nav nekāda pamatojuma". Līdz ar to tā "uzskatīja, ka nav jāveic Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā paredzētā apspriešanās, ņemot vērā, ka dokumentu izdevēja – attiecīgās ar autortiesībām apveltītās personas – nostāja jau bija pausta iepriekš minētajā dokumentā".

47 No tā izriet, ka Komisija savu secinājumu par pieprasīto saskaņoto standartu aizsardzības ar autortiesībām esamību ir pamatojusi ar objektīvām un saskanīgām norādēm, kuras var pamatot minēto standartu autortiesību esamību, ko apgalvo *CEN*.

48 Otrām kārtām, apstiprinošajā lēmumā Komisija uzsver, ka, "lai gan [pieprasīto saskaņoto] standartu formulējumā ir ņemtas vērā tiesību aktu īpašās prasības, kuru īstenošanu tie atbalsta, standartu autori tos ir formulējuši pietiekami radoši, lai tos varētu aizsargāt ar autortiesībām", ka "tekstu garums paredz, ka autori veiks noteiktu izvēļu skaitu (tostarp dokumenta strukturēšanā), kas rada aizsardzību saskaņā ar autortiesībām", un ka "rezultātā minētie saskaņotie standarti to

kopumā jāuzskata par oriģināldarbu, kuri ir jāaizsargā saskaņā ar normām par autortiesībām". Veicot šādu analīzi, tā tādējādi ir novērtējusi, vai šos saskaņotos standartus var aizsargāt ar normām par autortiesībām, ņemot vērā oriģinalitātes slieksni, kas produktam ir jāsasniedz, lai tas veidotu "darbu" judikatūras izpratnē. Lai gan nosacījums par oriģinalitāti, kas ir nepieciešama, lai produktam būtu tiesības uz minēto aizsardzību, joprojām ir ietverts dalībvalstu tiesību aktos, no Tiesas pastāvīgās judikatūras, kas radīta, interpretējot autonomo jēdzienu "darbs", izriet, ka, lai objekts varētu tikt uzskatīts par oriģinālu, ir gan nepieciešami, gan pietiekami, ka tas atspoguļo tā autora personību, izpaužot šī autora veiktas brīvas un radošas izvēles (skat. spriedumu, 2020. gada 11. jūnijs, *Brompton Bicycle*, C-833/18, EU:C:2020:461, 23. punkts un tajā minētā judikatūra). Ņemot vērā šo judikatūru, Komisija, nepieļaujot nekādu kļūdu, varēja secināt, ka prasītais oriģinalitātes slieksnis attiecībā uz konkrētajiem saskaņotajiem standartiem šajā lietā ir sasniegts.

49 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijai nevar pārmest nekādu tiesību kļūdu saistībā ar pārbaudes apjomu, kas tai bija jāveic, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, lai konstatētu komerciālo interešu aizskārumu, kas izriet no pieprasīto saskaņoto standartu aizsardzības ar autortiesībām.

50 Otrkārt, prasītājas savas argumentācijas atbalstam par tiesību kļūdu saistībā ar to, vai pieprasītos saskaņotos standartus var aizsargāt ar autortiesībām, jo tie ir daļa no Savienības tiesībām, norāda uz faktu, ka runa ir par "tiesību aktiem" un 2016. gada 27. oktobra spriedumu *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņotais standarts Regulas Nr. 1025/2012 2. panta c) punktā ir definēts kā tehniska kādas Eiropas standartizācijas iestādes pieņemta specifikācija, pamatojoties uz Komisijas pieprasījumu, lai piemērotu Savienības saskaņošanas tiesību aktus, un atbilstība tam nav obligāta.

52 2016. gada 27. oktobra spriedumā *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) Tiesa īpaši ir uzsvērusi, ka tāds saskaņotais standarts kā pamatlietā, kurš ir pieņemts, pamatojoties uz [atvasinātām tiesībām] un uz kuru ir publicētas atsauces *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, ietilpst Savienības tiesībās (40. punkts).

53 Tomēr jākonstatē, tāpat kā to dara Komisija, ka no 2016. gada 27. oktobra sprieduma *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) nekādā ziņā neizriet, ka Tiesa par spēkā neesošu ir atzinusi Regulas Nr. 1025/2012 10. panta 6. punktā definēto saskaņoto standartu publicēšanas kārtību, saskaņā ar kuru ir publicētas vienīgi atsauces uz minētajiem standartiem. Tieši otrādi – Tiesa ir novērojusi, ka Savienības likumdevējs izvēlas ar saskaņoto standartu saistīto tiesisko seku esamību pakārtot vienai vienīgai šo atsauču iepriekšējai publicēšanai *Oficiālā Vēstneša* C sērijā (spriedums, 2016. gada 27. oktobris, *James Elliott Construction*, C-613/14, EU:C:2016:821, 37., 40. un 43. punkts).

54 Šajos apstākļos prasītājas maldīgi apgalvo, ka, tā kā Tiesa 2016. gada 27. oktobra spriedumā *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) ir noteikusi, ka pieprasītie saskaņotie standarti ir daļa no "Savienības tiesībām", tiem būtu jāpiekļūst neierobežoti un bez maksas un līdz ar to tiem nevar piemērot nevienu piekļuves tiesību izņēmumu.

55 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par otro daļu – tiesību kļūdām Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanas dēļ

56 Prasītājas uzskata – pat ja pieprasīto saskaņoto standartu aizsardzība ar autortiesībām teorētiski būtu bijusi iespējama, tā neesot piemērojama minētajiem saskaņotajiem standartiem, jo tie nav "personiska intelektuāla jaunrade" Tiesas judikatūras izpratnē, lai varētu saņemt šādu aizsardzību.

57 Šajā ziņā, ciktāl, kā norādīts šā sprieduma 40. punktā, autortiesību piemērošanas nosacījumi un šo tiesību aizsardzības apjoms, jo īpaši attiecībā uz šīs aizsardzības izņēmumiem, ir noteikti dalībvalstu tiesību aktos, kuras var brīvi noteikt aizsardzību, kas piešķirama oficiāliem leģislatīviem, administratīviem un juridiskiem aktiem, un, kā tas izriet no judikatūras, minētos nosacījumus var apstrīdēt tikai dalībvalstu tiesās (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. Paziņojumu 1/09, 2011. gada 8. marts, EU:C:2011:123, 80. punkts, un rīkojumu, 2007. gada 5. septembris, *Document Security Systems*/ECB, T-295/05, EU:T:2007:243, 56. punkts), Komisija nebija tiesīga – pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, – pārbaudīt piemērojamajos valstu tiesību aktos ietvertos nosacījumus, lai pārbaudītu pieprasīto saskaņoto standartu aizsardzības patiesīgumu, jo tā pārsniedza pārbaudes apjomu, kādu Komisija bija tiesīga veikt dokumentu piekļuves procedūrā.

58 Papildus – prasītāju arguments, saskaņā ar kuru pieprasīto saskaņoto standartu izstrādes procesā *CEN* neizdara brīvu un radošu izvēli, nav nekādi pamatots.

59 Prasītājas apgalvo, pirmkārt, ka pieprasītie saskaņotie standarti "ir vienkārši tehnisko raksturojumu un/vai testēšanas procedūru saraksti un ka līdz ar to personai, kas ir atbildīga par to izstrādi, nav faktiskas izvēles iespējas, kas var tikt uzskatītas par tās personības izpausmi vai tās intelektuālo jaunradi", un, otrkārt, ka "[šo saskaņoto standartu] koncepcija arī neļauj izdarīt brīvas vai radošas izvēles, piemēram, attiecībā uz izkārtojumu, uzbūvi, valodu vai citiem svarīgiem raksturlielumiem, [jo š]os standartizācijas aspektus regulē savs normu kopums, kas ievērojami ierobežo standartizācijas iestāžu radošuma potenciālo robežu". Tomēr tās ir izteikušas tikai vienkāršus apgalvojumus, nepamatojot tos ne ar kādu analīzi un neatspēkojot Komisijas apstiprinošajā lēmumā izklāstītos argumentus (skat. šā sprieduma 48. punktu) attiecībā uz šo saskaņoto standartu oriģinalitātes pakāpi, kura izriet no aplūkoto aktu garuma, kas nozīmē autoru izvēli, tostarp attiecībā uz dokumentu strukturēšanu. Turklāt tās neprecizē, kādā veidā tiesiskajā regulējumā standartizācijas jomā noteiktie radošās rīcības brīvības ierobežojumi būtu tādi, ka ar šiem pašiem saskaņotajiem standartiem nevarētu tikt sasniegts Savienības līmenī prasītais oriģinalitātes slieksnis.

60 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

c) Par trešo daļu – kļūdu vērtējumā par komerciālo interešu aizskārumu

61 Prasītājas apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, kā pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušana kaitētu *CEN* un tās biedru komerciālajām interesēm. Tās apgalvo – pat ja šo saskaņoto standartu aizsardzība ar autortiesībām teorētiski būtu iespējama un pat ja minētie saskaņotie standarti tiktu uzskatīti par personisku intelektuālo jaunradi, apstiprinošais lēmums tomēr būtu jāatceļ, ņemot vērā, ka Komisija nav pierādījusi, ka būtu nodarīts kaitējums *CEN* kā minēto saskaņoto standartu autores komerciālajām interesēm.

62 Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītāju argumentus.

63 Šajā ziņā jānorāda – lai pamatotu piekļuves atteikumu dokumentam, principā nepietiek ar to, ka šis dokuments attiecas uz kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā minētajām darbībām vai interesēm, jo attiecīgajai iestādei ir jāsniedz arī paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, kas aizsargātas ar kādu šajā pantā paredzēto izņēmumu, un ka šo interešu apdraudējuma risks ir saprātīgi paredzams un nav tikai teorētisks. Tas pats ir attiecināms arī uz trešo personu gadījumā, kad ar to notiek apspriešanās Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā paredzētajā apspriešanās procedūrā, ciktāl minētā panta mērķis ir ļaut iestādei izvērtēt, vai nav jāpiemēro kāds no šī panta 1. vai 2. punktā paredzētajiem izņēmumiem (spriedums, 2018. gada 5. februāris, *Pari Pharma*/*EMA*, T-235/15, EU:T:2018:65, 69. punkts).

64 Šajā lietā no apstiprinošā lēmuma skaidri izriet, ka Komisija savu atteikumu izpaust pieprasītos saskaņotos standartus ir pamatojusi ar diviem savstarpēji saistītiem, bet atšķirīgiem apdraudējumiem *CEN* un tās biedru komerciālajām interesēm, proti, pirmkārt, ar šo saskaņoto standartu aizsardzību ar autortiesībām un, otrkārt, ar *CEN* un tās biedru noteiktās atlīdzības par piekļuvi minētajiem saskaņotajiem standartiem būtiska samazinājuma risku, ja Komisija tiem ļautu piekļūt bez maksas.

65 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā to apgalvo Komisija, ka standartu pārdošana ir būtiska visu standartizācijas iestāžu pieņemta ekonomiskā modeļa sastāvdaļa. Sabiedrības neierobežota un bezmaksas piekļuve šiem standartiem apdraudētu šo modeli un liktu minētajām iestādēm pilnībā pārveidot savu organizācijas veidu, tādējādi radot būtiskus riskus jaunu standartu izstrādei un iespējai izmantot metodi, kas ar vienotas pieejas palīdzību pierāda izstrādājuma atbilstību Savienības tiesību aktos noteiktajām prasībām.

66 No tā izriet, kā tas ir norādīts pirmā pamata pirmajā un otrajā daļā (skat. šā sprieduma 47. punktu), ka Komisija pamatoti ir uzskatījusi, ka pieprasītie saskaņotie standarti ir aizsargāti ar autortiesībām un šīs aizsardzības dēļ tie ir pieejami ieinteresētajām personām tikai pēc noteiktas atlīdzības samaksas (skat. šā sprieduma 19. punktu), to satura izpaušana bez maksas, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001 varētu konkrēti un faktiski ietekmēt *CEN* un tās biedru komerciālās intereses šā sprieduma 63. punktā minētās judikatūras izpratnē.

67 Katrā ziņā, kā to pamatoti norāda Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā ievilkuma kontekstā sabiedrības neierobežota piekļuve standartiem varētu nešaubīgi apdraudēt *CEN* intelektuālā īpašuma aizsardzību, jo šie standarti ir pakļauti pircējiem noteiktajiem licencēšanas nosacījumiem. Jebkādu pārbaužu neesamība saistībā ar standartu satura izpaušanu, lai kādas tās būtu, acīmredzami ietekmētu *CEN* komerciālās intereses.

68 Šo secinājumu neatspēko prasītāju arguments, saskaņā ar kuru pieprasīto saskaņoto standartu izstrādes procesā *CEN* rīkojas kā valsts iestāde, pildot valsts funkcijas, kas nav pakļautas nekādām komerciālām interesēm.

69 Šajā ziņā saskaņā ar Regulas Nr. 1025/2012 10. pantu saskaņotos standartus izstrādā vai vajadzības gadījumā rediģē viena no trim Eiropas standartizācijas iestādēm pēc Komisijas iniciatīvas un tās vadībā un uzraudzībā. Šajā nolūkā minētajā regulā ir atzītas trīs Eiropas standartizācijas iestādes, proti, *CEN*, Eiropas Elektrotehnikas standartizācijas komiteja (*Cenelec*) un Eiropas Telesakaru standartu institūts (*ETSI*). Šīs ir bezpeļņas iestādes – *CEN* un *Cenelec* darbojas saskaņā ar Beļģijas privāttiesībām, un *ETSI* darbojas saskaņā ar Francijas tiesībām.

70 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, no tiesību normām, kas regulē Eiropas standartizācijas sistēmu, nekādi neizriet, ka saskaņoto standartu izstrādes procesā *CEN* rīkojas kā valsts iestāde, pildot publiskas funkcijas, kas nav pakļautas nekādām komerciālām interesēm.

71 Fakts, ka Eiropas standartizācijas iestādes, tostarp *CEN*, piedalās sabiedrisko interešu uzdevumu īstenošanā, sniedzot sertifikācijas pakalpojumus saistībā ar piemērojamo tiesību aktu atbilstību, nekādi nemaina to kā privāttiesisku struktūru, kas veic saimniecisko darbību, statusu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 5. decembris, *Falcon Technologies International*/Komisija, T-875/16, nav publicēts, EU:T:2018:877, 47. punkts).

72 Šajā ziņā ir jākonstatē, kā to dara Komisija, ka tad, ja valsts kapitāla uzņēmumam var būt komerciālas intereses, tam *a fortiori* jāattiecas arī uz privātu uzņēmumu, pat ja tas piedalās sabiedrisko interešu uzdevumu izpildē (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 5. decembris, *Falcon Technologies International*/Komisija, T-875/16, nav publicēts, EU:T:2018:877, 49. punkts).

73 No visa iepriekš minētā izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu Komisija ir pierādījusi, ka pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušana varēja konkrēti un faktiski apdraudēt *CEN* vai tās biedru komerciālās intereses un ka šo interešu apdraudējuma risks bija saprātīgi paredzams, nevis tikai teorētisks šā sprieduma 63. punktā minētās judikatūras izpratnē.

74 Līdz ar to pirmā pamata trešā daļa, kā arī pirmais pamats ir jānoraida visā kopumā.

2. Par otro pamatu – tiesību kļūdām saistībā ar sevišķu sabiedrības interešu esamību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas izpratnē un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

75 Prasītājas pārmet Komisijai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdas, jo tā ir uzskatījusi, ka nekādas sevišķas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas izpratnē nepamato pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušanu, un tā nav pietiekami pamatojusi savu atteikumu atzīt sevišķu sabiedrības interešu esamību.

76 Šim pamatam ir trīs daļas. Pirmā daļa attiecas uz tiesību kļūdu attiecībā uz sevišķu sabiedrības interešu pastāvēšanu, kas pieprasa neierobežotu piekļuvi tiesību aktam. Otrā daļa attiecas uz tiesību kļūdu saistībā ar sevišķu sabiedrības interešu esamību pārskatāmības pienākuma vides jomā dēļ. Trešā daļa attiecas uz Komisijas atteikuma atzīt sevišķu sabiedrības interešu esamību nepietiekamu pamatojumu.

77 Vispirms ir jāizvērtē otrā pamata trešā daļa.

a) Par trešo daļu – Komisijas atteikuma atzīt sevišķu sabiedrības interešu esamību nepietiekamu pamatojumu

78 Pirmkārt, prasītājas apgalvo, ka apstiprinošajā lēmumā Komisija nav pietiekami pamatojusi atkārtotajā pieteikumā izvirzītos argumentus par sevišķu sabiedrības interešu esamību, kas pamatotu piekļuvi pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem.

79 Šajā ziņā prasītājas apgalvo, ka Komisija nav reaģējusi uz svarīgākajiem argumentiem, kurus tās bija izklāstījušas savā atkārtotajā pieteikumā par sekām, kādas ir pieprasīto saskaņoto standartu kvalificēšanai par "Savienības tiesībām" 2016. gada 27. oktobra spriedumā *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821). Konkrētāk, tās uzskata, ka Komisija nepaskaidro, kāpēc tieši to arguments par nepieciešamo piekļuvi tiesību aktam tiesiskā valstī nebūtu jāuzskata par tādu, kas veido sevišķas sabiedrības intereses.

80 Otrkārt, prasītājas uzskata, ka Komisija nav pamatojusi savu argumentāciju par pretstatīto interešu līdzsvarošanu šajā lietā judikatūras, kas izriet no 2008. gada 1. jūlija sprieduma *Suède* un *Turco*/Padome (C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374), izpratnē un tādējādi tām ir radīta situācija, kurā tiek uzskatīts, ka šāda līdzsvarošana nav veikta.

81 Komisija noraida prasītāju argumentus un apgalvo, ka tā ir juridiski pietiekami pamatojusi savu atteikumu atzīt sevišķu sabiedrības interešu esamību.

82 Vispirms ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas ir paredzēts LESD 296. panta otrajā daļā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktā, saskaņā ar kuriem jebkurš tiesību akts, ko ir pieņēmušas Savienības iestādes, ir jāpamato (skat. spriedumu, 2020. gada 6. februāris, *Compañía de Tranvías de la Coruña*/Komisija, T-485/18, EU:T:2020:35, 19. punkts un tajā minētā judikatūra). Šis Eiropas Savienības iestāžu pienākums pamatot savus aktus nav tikai formāls noteikums, bet tā mērķis ir ļaut Savienības tiesai veikt tiesiskuma pārbaudi un ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu, lai varētu aizstāvēt savas tiesības un pārbaudīt, vai akts ir vai nav atbilstoši pamatots. Tādējādi ieinteresētās personas var faktiski gūt labumu no prasības celšanas tiesā tikai tad, ja tām ir precīzas zināšanas par attiecīgā akta saturu un pamatojumu (skat. spriedumu, 2019. gada 28. novembris, *Mélin*/Parlaments, T-726/18, nav publicēts, EU:T:2019:816, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Tādējādi Regulas Nr. 1049/2001 normu piemērošanas kontekstā ir ticis nospriests, ka iestādes pienākuma pamatot savu lēmumu, ar kuru ir atteikta piekļuve dokumentam, mērķis ir, pirmkārt, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, vai lēmums ir pietiekami pamatots vai arī tajā, iespējams, ir pieļauts pārkāpums, kas ļauj apstrīdēt tā spēkā esamību, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt lēmuma tiesiskuma pārbaudi. Šī pienākuma apjoms ir atkarīgs no attiecīgā akta veida un konteksta, kādā tas ticis pieņemts (skat. spriedumu, 2020. gada 6. februāris, *Compañía de Tranvías de la Coruña*/Komisija, T-485/18, EU:T:2020:35, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Saskaņā ar judikatūru pienākums norādīt pamatojumu tomēr nenozīmē, ka attiecīgajai iestādei ir jāatbild uz katru argumentu, kas ir izvirzīts procesā pirms galīgā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas (skat. spriedumu, 2018. gada 25. septembris, *Psara* u.c./Parlaments, no T-639/15 līdz T-666/15 un T-94/16, EU:T:2018:602, 134. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 Šajā lietā ir jānorāda, ka apstiprinošajā lēmumā Komisija ir izklāstījusi savas atbildes uz prasītāju atkārtotajā pieteikumā ietvertajiem argumentiem par iespējamu sevišķu sabiedrības interešu esamību, kas izriet, pirmām kārtām, no Tiesas sniegtās interpretācijas 2016. gada 27. oktobra spriedumā *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) un, otrām kārtām, no iespējamiem pārskatāmības pienākumiem vides jomā, kuri izklāstīti 4. punktā "Sevišķu sabiedrības interešu neesamība, kas pamato satura izpaušanu".

86 Šajā ziņā, pirmkārt, Komisija norādīja, kā tā ir paskaidrojusi apstiprinošā lēmuma 2.1. punktā, kas veltīts apstākļu pārbaudei saistībā ar fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzību, ka 2016. gada 27. oktobra sprieduma *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821) sekas jāizvērtē, ņemot vērā kontekstu, kādā šis spriedums ir taisīts. Tādējādi tā uzskata, ka minētais spriedums "nerada pienākumu proaktīvi publicēt saskaņotos standartus *Oficiālajā Vēstnesī* un arī automātiski nerada sevišķas sabiedrības intereses, kas pamatotu satura izpaušanu".

87 Otrkārt, Komisija noraidīja prasītāju apgalvojumus par pārskatāmības pienākumiem vides jomā, kas, kā tiek uzskatīts, atbilst sevišķām sabiedrības interesēm salīdzinājumā ar fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzību, būtībā apgalvojot, ka tie nav piemērojami šajā lietā.

88 Treškārt, Komisija ir piebildusi, ka tā nav spējusi identificēt nekādas sevišķas sabiedrības intereses, kas pamatotu šādu izpaušanu.

89 No tā izriet, ka apstiprinošajā lēmumā gan kodolīgi, bet skaidri ir izklāstīts, ka prasītājas nav izvirzījušas nevienu tādu argumentu, kas pamatotu sevišķu sabiedrības interešu esamību, kuras attaisnotu pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušanu. Komisija turklāt ir piebildusi, ka tā nav spējusi identificēt nekādas sevišķas sabiedrības intereses, kas pamatotu šādu izpaušanu.

90 Turklāt, ciktāl ar dažiem to argumentiem prasītājas patiesībā apstrīd apstiprinošajā lēmumā ietvertā pamatojuma pamatotību attiecībā uz tādu sevišķu sabiedrības interešu neesamību, kuras attaisno pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušanu, šādi argumenti šajā daļā ir neefektīvi.

91 Visbeidzot ir jāatgādina, ka, lai gan Komisijai ir jāizklāsta iemesli, kas pamato kāda no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem no piekļuves tiesībām piemērošanu šajā lietā, tomēr tai nav jāsniedz informācija, kura pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai piekļuves pieprasītājs saprastu tās lēmuma iemeslus un lai Vispārējā tiesa varētu pārbaudīt tā tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Bonnafous*/Komisija, T-646/18, EU:T:2020:120, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

92 Šajos apstākļos otrā pamata trešā daļa ir jānoraida.

b) Par pirmo daļu – tiesību kļūdu attiecībā uz sevišķu sabiedrības interešu esamību, kas pieprasa neierobežotu piekļuvi tiesību aktam

93 Prasītājas apgalvo – pat pieņemot, ka uz pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem varētu attiekties izņēmums saistībā ar komerciālo interešu aizskārumu, pastāvēja sevišķas sabiedrības intereses, lai izpaustu minēto saskaņoto standartu saturu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas izpratnē, proti, kas nodrošina neierobežotu piekļuvi tiesību aktam. Precīzāk, šo saskaņoto standartu piederība pie Savienības tiesībām "nozīmētu konstitucionālu pienākumu piešķirt tiem neierobežotu pieeju".

94 Prasītāju ieskatā, tā kā prasītie saskaņotie standarti ir daļa no Savienības tiesībām, kā Tiesa ir nospriedusi 2016. gada 27. oktobra spriedumā *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821), pastāv "automātiskas sevišķas sabiedrības intereses", kas pamato šo saskaņoto standartu satura izpaušanu. Tās it īpaši atsaucas uz tiesiskās drošības principu, ko varot nodrošināt tikai ar pareizu un pienācīgu tiesību aktu publicēšanu adresāta oficiālajā valodā. Tās atsaucas arī uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru par tiesību pieejamību. Turklāt tās uzsver

saikni starp standartu pieejamību un pareizu iekšējā tirgus darbību. Visbeidzot tās uzskata, ka Pamattiesību hartas 41. pantā paredzētais labas pārvaldības princips, kā arī LESD 34. un 56. pantā garantētā preču brīva aprite un pakalpojumu sniegšanas brīvība pieprasa neierobežotu piekļuvi standartiem.

95 Katrā ziņā prasītājas apgalvo, ka apstiprinošajā lēmumā nav ievērota Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējā daļa, jo Komisija nav pārbaudījusi, vai pastāv sabiedrības intereses par labu informācijas izpaušanai, un, vispārīgāk, nav izsvērusi intereses izpaust saturu ar interesēm, kas ir vērstas pret šādu izpaušanu. Šajā ziņā tās apstrīd apgalvojumu, ka tās esot izvirzījušas tikai vispārīgus apsvērumus, ar kuriem nevar pierādīt, ka pārskatāmības princips šajā gadījumā ir īpaši svarīgs. Atsaukšanās uz pieprasīto saskaņoto standartu īpašo raksturu esot pietiekama, lai šajā lietā attaisnotu sevišķu sabiedrības interešu esamību par labu standartu satura izpaušanai minētās tiesību normas izpratnē.

96 Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītāju argumentus.

97 Vispirms ir jānorāda, ka pat gadījumos, kā šajā lietā, kad Komisija balstās uz vispārēju prezumpciju, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem, kas pieprasīti saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu, nav izslēgta iespēja pierādīt, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas attaisno šo dokumentu satura izpaušanu saskaņā ar minētās tiesības normas teikuma pēdējo daļu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 25. septembris, *Spirlea*/Komisija, T-306/12, EU:T:2014:816, 90. punkts un tajā minētā judikatūra).

98 Savukārt tam, kurš apgalvo sevišķu sabiedrības interešu esamību, ir konkrēti jānorāda apstākļi, kas pamato attiecīgo dokumentu satura izpaušanu, un vispārīga rakstura apsvērumu izklāsts nevar būt pietiekams, lai pierādītu, ka sevišķas sabiedrības intereses prevalē pār iemesliem, kas pamato attiecīgo dokumentu satura izpaušanas atteikumu (skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Suède* /Komisija, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

99 Šajā lietā prasītājas patiesībā vēlējās pilnībā izslēgt saskaņoto standartu kategoriju no materiālo izņēmumu sistēmas, kas ieviesta ar Regulu Nr. 1049/2001, piemērošanas, pamatojot ar to, ka tie ir daļa no "Savienības tiesībām", kurām būtu jābūt neierobežoti un bez maksas pieejamām sabiedrībai.

100 Pirmām kārtām, ņemot vērā šā sprieduma 98. punktā atgādināto judikatūru, šādu vispārīgu apsvērumu izklāsts nav pietiekams, lai pierādītu, ka sevišķās sabiedrības intereses neierobežoti un bez maksas piekļūt Savienības tiesībām, ieskaitot saskaņotos standartus, pat ja tās ir reālas, prevalētu pār iemesliem, kas attaisno atteikumu izpaust minēto standartu saturu.

101 Pirmkārt, papildus vispārīgiem apgalvojumiem par nepieciešamību padarīt pieejamus "Savienības aktus" prasītājas nenorāda konkrētus iemeslus, kas šajā lietā attaisnotu pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušanu. It īpaši tās nepaskaidro, kādā mērā šo saskaņoto standartu satura izpaušanai būtu jābūt svarīgākai par *CEN* vai tās biedru komerciālo interešu aizsardzību. Šajā ziņā ir jāuzsver, kā tas izriet no šā sprieduma 98. punktā minētās judikatūras, – piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā minēto izņēmumu, pierādīšanas pienākums ir Savienības iestādei, kas uz šo izņēmumu atsaucas, savukārt minētās regulas 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas kontekstā personai, kas norāda uz sevišķām sabiedrības interesēm šīs tiesību normas teikuma pēdējās daļas izpratnē, ir tās jāpierāda.

102 Otrkārt, pat pieņemot, ka vispārīgie apgalvojumi par sabiedrības interešu esamību saistībā ar neierobežotu un bezmaksas piekļuvi saskaņotajiem standartiem tiktu akceptēti, pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušana šajā gadījumā nevar tikt uzskatīta par tādu, kas šādas intereses apmierinātu. Neatkarīgi no tiesību rakstura, ko saskaņoto standartu koncepcija rada saviem izstrādātājiem, lai tiem piekļūtu, pastāv tādi ierobežojumi kā valsts standartizācijas iestāžu noteiktā atlīdzības maksa, pamatojoties uz Eiropas standartizācijas sistēmu, vai iepazīšanās ar tiem bez maksas noteiktās bibliotēkās. Tādējādi ir jāapstiprina Komisijas vērtējums, saskaņā ar kuru sabiedrības interese nodrošināt Eiropas standartizācijas sistēmas funkcionalitāti, kuras mērķis ir veicināt preču brīvu apriti, vienlaikus nodrošinot vienādu minimālo drošību visās Eiropas valstīs, ir svarīgāka par neierobežotas un bezmaksas piekļuves nodrošināšanu saskaņotajiem standartiem.

103 Otrām kārtām, prasītāju izvēlētais veids, kas pieprasa, lai ar Regulas Nr. 1049/2001 ieviestā mehānisma palīdzību tiktu ieviesta ar tiesas rīkojumu noteikta neierobežota un bezmaksas piekļuve saskaņotajiem standartiem, tomēr neapstrīdot Eiropas standartizācijas sistēmu, nevar tikt uzskatīts par atbilstošu. Proti, Regulā Nr. 1025/2012, pirmkārt, kā atgādināts šā sprieduma 53. punktā, ir skaidri paredzēts publicēšanas režīms, kas attiecas tikai uz atsaucēm uz saskaņotajiem standartiem, un, otrkārt, kā izklāstīts šā sprieduma 19. punktā, tas atļauj maksas piekļuvi minētajiem standartiem personām, kuras vēlas izmantot ar tiem saistīto atbilstības prezumpciju.

104 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstiprinošajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka nekādas sevišķas sabiedrības intereses nepamato pieprasīto saskaņoto standartu satura izpaušanu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējo daļu. Komisija uzskata, ka 2016. gada 27. oktobra spriedums *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821), uz kuru prasītājas atsaucas, lai pamatotu savu apgalvojumu par sevišķu sabiedrības interešu esamību nodrošināt tiesību pieejamību, nerada pienākumu proaktīvi publicēt *Oficiālajā Vēstnesī* saskaņotos standartus un tajā arī nav automātiski noteiktas sevišķas sabiedrības intereses, kas pamatotu to satura izpaušanu.

105 Šajā Komisijas veiktajā vērtējumā nav pieļauta nekāda kļūda.

106 Proti, prasītāju tēze ir balstīta uz sekām, kādas tām pašām izriet no saskaņoto standartu kvalifikācijas kā "Savienības tiesībām", ko Tiesa ir veikusi 2016. gada 27. oktobra spriedumā *James Elliott Construction* (C-613/14, EU:C:2016:821). Tādējādi tās būtībā apgalvo, ka saskaņoto standartu piederība pie Savienības tiesībām "nozīmētu valsts pienākumu piešķirt tiem neierobežotu pieeju".

107 Papildus tam, ka prasītājas nenorāda precīzu "konstitucionālās kārtības principa" avotu, kas pieprasītu neierobežotu un bezmaksas piekļuvi saskaņotajiem standartiem, tās nekādi nepamato iemeslu, kādēļ uz tiem būtu jāattiecina ar "aktu" saistītā satura izpaušanas un pieejamības prasība, jo šie standarti nav obligāti piemērojami, rada ar tiem saistītās juridiskās sekas tikai ieinteresētajām personām un ar tiem bez maksas var iepazīties noteiktās dalībvalstu bibliotēkās.

108 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

c) Par otro daļu – tiesību kļūdu saistībā ar sevišķu sabiedrības interešu esamību pārskatāmības pienākuma vides jomā dēļ

109 Prasītājas, pirmkārt, apgalvo, ka pieprasītajos saskaņotajos standartos ir ietverta vides informācija, radot pamatu sevišķām sabiedrības interesēm, kas pamato to satura izpaušanu saskaņā ar Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes Lēmumu 2005/370/EK (2005. gada 17. februāris) (OV 2005, L 124, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Orhūsas konvencija"), 5. panta 3. punkta b) apakšpunktu, ko īsteno ar Regulas Nr. 1367/2006 4. panta 2. punkta a) apakšpunktu. Otrkārt, tie attiecas uz emisijām vidē, un tādēļ to satura izpaušana būtu pamats sevišķām sabiedrības interesēm minētās regulas 6. panta 1. punkta izpratnē.

110 Komisija, kuru atbalsta personas, kas iestājušās lietā, apstrīd prasītāju argumentus.

111 Šajā ziņā jānorāda – kā Regulas Nr. 1049/2001, tā arī Regulas Nr. 1367/2006 mērķis, kā tas paredzēts tās 1. pantā, ir panākt pēc iespējas plašāku sistemātisku Savienības iestāžu un struktūru rīcībā esošās vides informācijas pieejamību un izplatīšanu.

112 Lai izvērtētu prasītāju argumentus par sevišķu sabiedrības interešu esamību pārskatāmības pienākuma vides jomā dēļ, ir jāpārbauda, vai, pieņemot, ka pieprasītajos saskaņotajos standartos ir ietverta vides informācija, ar to pietiktu, lai izdarītu secinājumu par sevišķām sabiedrības interesēm, lai izpaustu to saturu. Turpinājumā – vajadzības gadījumā ir svarīgi analizēt jautājumu, vai pieprasītā informācija ir saistīta ar emisijām vidē tādējādi, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu varētu tikt uzskatīts, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, lai izpaustu to saturu.

1) Par sevišķu sabiedrības interešu esamību pieteikumu par vides informāciju gadījumā

113 Prasītājas būtībā apgalvo, ka saskaņā ar Orhūsas konvencijas 5. panta 3. punkta b) apakšpunkta noteikumiem, kas ir ieviesti ar Regulas Nr. 1367/2006 4. panta 2. punkta a) apakšpunktu, Komisijai bija aktīvi jāizplata pieprasītie saskaņotie standarti.

114 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka gan Orhūsas konvencijas 5. panta 3. punkta b) apakšpunktā, gan Regulas Nr. 1367/2006 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir noteikts pienākums aktīvi izplatīt vides informāciju, neparedzot šajā ziņā "sevišķas sabiedrības intereses".

115 Proti, tāpat kā to dara Komisija, ir jāuzsver, ka Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmais teikums ir vienīgā šīs regulas norma, kurā ir skaidra un specifiska atsauce uz "sevišķām sabiedrības interesēm", un ka tas attiecas tikai uz situācijām, kurās pieprasītā informācija ir par emisijām vidē.

116 Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrajā teikumā ir arī minētas vienīgi "sabiedrības intereses", lai informācija tiktu izpausta, nevis "sevišķas" sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta beigu daļas izpratnē. No Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta otrā teikuma tātad neizriet, ka vides informācijas izpaušana vienmēr ir saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 23. septembris, *ClientEarth* un *International Chemical Secretariat*/*ECHA*, T-245/11, EU:T:2015:675, 189. punkts).

117 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka sevišķas sabiedrības intereses attiecībā uz pieprasītajiem saskaņotajiem standartiem nerodas tikai tādēļ, ka tiek pieņemts, ka tajos ir ietverta vides informācija.

118 Katrā ziņā, kā izriet no Orhūsas konvencijas 5. panta 3. punkta b) apakšpunkta, kas ir īstenots ar Regulas Nr. 1367/2006 4. panta 2. punkta a) apakšpunktu, pienākums aktīvi izplatīt vides informāciju attiecas tikai uz Savienības tiesību aktiem vides jomā vai saistībā ar to, kā arī ar vidi saistītiem politikas dokumentiem, plāniem un programmām. Lai gan pieprasītie saskaņotie standarti ir daļa no Savienības tiesībām, tie tomēr neietilpst Savienības tiesību aktu kategorijā, kas ir stingri reglamentēti Līgumos un ietilpst vienīgi to Savienības iestāžu ekskluzīvajā kompetencē, kurām šajā ziņā ir uzticētas pilnvaras. No tā izriet, ka prasītāju apgalvojums, saskaņā ar kuru Komisijai bija pienākums aktīvi izplatīt pieprasītos saskaņotos standartus, ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka minētie saskaņotie standarti ietilpst kategorijā "Savienības tiesību aktu teksti vides jomā vai saistībā ar to".

119 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka gan Orhūsas konvencijā, gan Regulā Nr. 1367/2006 ir paredzēta sabiedrības piekļuve vides informācijai pēc pieprasījuma vai attiecīgajām iestādēm to aktīvi izplatot. Taču, tā kā iestādes var noraidīt piekļuves pieteikumu informācijai, ja tas ietilpst konkrētu izņēmumu tvērumā, ir jāuzskata, ka tām nav pienākuma aktīvi izplatīt šo informāciju. Pretējā gadījumā aplūkotie izņēmumi zaudētu lietderīgo iedarbību, un tas būtu acīmredzami pretrunā Orhūsas konvencijas un minētās regulas garam un burtam (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 13. septembris, *ClientEarth*/Komisija, T-111/11, EU:T:2013:482, 128. punkts).

2) Par pieejamo informāciju, kas attiecas uz emisijām vidē Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta izpratnē

120 No Regulas Nr. 1367/2006 1. panta 1. punkta b) apakšpunkta būtībā izriet, lasot to kopsakarā ar minētās regulas 2. panta 1. punkta d) apakšpunktu, ka tās mērķis ir nodrošināt tiesības piekļūt informācijai par tādiem jautājumiem kā emisijas, kas ietekmē vai var ietekmēt 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta i) punktā minētos vides elementus – īpaši gaisu, ūdeni un sauli.

121 Šajā ziņā Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir paredzēts juridisks pieņēmums, saskaņā ar kuru tiek uzskatīts, ka "informācija[s, kas] attiecas uz emisijām vidē" izpaušana, izņemot informāciju par izmeklēšanu, tiek uzskatīta par sevišķām sabiedrības interesēm salīdzinājumā ar interesēm, kas izriet no noteiktas fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzības, jo minēto komerciālo interešu aizsardzība nevar būt pretrunā šīs informācijas izpaušanai. Radot šādu pieņēmumu, ar minēto pantu ir tikai atļauts konkrēti īstenot principu par iespējami plašāku piekļuvi Savienības iestāžu un institūciju rīcībā esošajai informācijai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 54. punkts).

122 Tomēr no Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmā teikuma formulējuma izriet, ka šajā tiesību normā ir paredzēta informācija, kas "attiecas uz emisijām vidē", proti, informācija par vai kas attiecas uz šādām emisijām, nevis informācija, kam ir tieša vai netieša saikne ar emisijām vidē. Šāda interpretācija ir apstiprināta Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta pirmās daļas d) apakšpunktā, kurā ir atsauce uz "informāciju par emisijām" (spriedums, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 78. punkts).

123 Ņemot vērā Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmā teikuma mērķi nodrošināt principiālu piekļuvi "informācija[i, kas] attiecas uz emisijām vidē", šis jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka tajā ietilpst tostarp informācija, kura ļauj sabiedrībai uzzināt, kas tiek faktiski izdalīts vidē vai arī kas ir paredzams, ka tiks izdalīts vidē normālos vai faktiskos attiecīgā produkta vai vielas lietošanas apstākļos, un kura atbilst tai informācijai, attiecībā uz ko ir izdota šī produkta vai vielas tirdzniecības atļauja un kas dominē zonā, kurā šo produktu vai vielu ir paredzēts lietot. Līdz ar to minētais jēdziens ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā tostarp ir ietvertas norādes par faktisko vai paredzamo minētā produkta vai vielas emisiju veidu, sastāvu, daudzumu, datumu vai vietu šādos apstākļos (spriedums, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 79. punkts).

124 Jēdzienā "informācija[, kas] attiecas uz emisijām vidē" ir jāietver arī informācija, kas ļauj sabiedrībai pārbaudīt, vai faktisko vai paredzamo emisiju novērtējums, uz kuru pamatojoties kompetentā iestāde izsniegusi attiecīgā produkta vai vielas tirdzniecības atļauju, kā arī dati par šo emisiju ietekmi uz vidi ir pareizi. Būtībā no Regulas Nr. 1367/2006 2. apsvēruma izriet, ka šajā regulā garantētās pieejas vides informācijai mērķis it īpaši ir veicināt efektīvāku sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā, tādējādi palielinot kompetento iestāžu atbildību par lēmumu pieņemšanu, lai sekmētu sabiedrības informētību un atbalstu pieņemtajiem lēmumiem. Lai nodrošinātu, ka kompetento iestāžu pieņemtie lēmumi vides jomā ir pamatoti, un lai varētu efektīvi piedalīties lēmumu pieņemšanā vides jomā, sabiedrībai ir jābūt piekļuvei informācijai, kas tai ļauj pārbaudīt, vai emisijas ir tikušas pareizi novērtētas, un tai ir jāvar skaidri saprast, kā minētās emisijas var ietekmēt vidi (spriedums, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 80. punkts).

125 Turpretī, lai gan jēdziens "informācija[, kas] attiecas uz emisijām vidē" nav jāinterpretē šauri, šajā jēdzienā tomēr nevar tikt iekļauta visa informācija, kurai ir jebkāda saikne, pat tieša, ar emisijām vidē. Ja šis jēdziens tiktu interpretēts tādējādi, ka tajā ietilpst šāda informācija, tas lielā mērā pārklātos ar jēdzienu "vides informācija" Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē. Šāda interpretācija arī atņemtu jebkādu lietderīgo iedarbību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētajai iespējai iestādēm atteikt vides informācijas izpaušanu, pamatojoties it īpaši uz to, ka šāda izpaušana apdraudētu noteiktas fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzību un līdzsvaru, ko Savienības likumdevējs ir vēlējies nodrošināt starp pārskatāmības mērķi un šo interešu aizsardzību. Tas arī nesamērīgi apdraudētu LESD 339. pantā garantēto dienesta noslēpuma aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 81. punkts).

126 Turklāt, lai gan jēdzienu "informācija[, kas] attiecas uz emisijām vidē" Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmā teikuma izpratnē nevar attiecināt tikai uz informāciju par faktiski izdalītajām emisijām vidē, tas tomēr neietver informāciju par varbūtējām emisijām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 23. novembris, Komisija/*Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 72. punkts un tajā minētā judikatūra un 73. punkts).

127 Šajā gadījumā Komisijas skatījumā – un prasītājas šajā ziņā to nav apstrīdējušas – pieprasītajos saskaņotajos standartos ir tikai aprakstītas pārbaudes un metodes, kas izstrādātas drošības prasību izpildei, pirms tirgū tiek laisti atsevišķi produkti. Tomēr tajos nav ietverta nekāda informācija, kas būtu vai varētu ietekmēt Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta i) punktā minētos vides elementus, bet tajā ir ietverta informācija par labākajiem paņēmieniem, lai padarītu rotaļlietas drošākas un novērstu noteiktu niķeļa iedarbību, ja tas nonāk ilgākā saskarē ar ādu.

128 Kā pamatoti apgalvo Komisija, tas vien, ka pieprasītie saskaņotie standarti daļēji attiecas uz vielām un ka tajos ir ietverta noteikta informācija par maksimālo maisījumu un ķīmisko vielu līmeni, noteikti nepierāda pietiekamu saikni ar faktiskām vai paredzamām emisijām šā sprieduma 123. un 124. punktā minētās judikatūras izpratnē.

129 No iepriekš minētā izriet, ka pieprasītie saskaņotie standarti neietilpst "informācija[s, kas] attiecas uz emisijām vidē" jomā, lai uz tiem varētu attiecināt Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pirmajā teikumā paredzēto pieņēmumu.

130 Tādējādi otrā pamata otrā daļa un līdz ar to minētais pamats kopumā, kā arī prasība ir jānoraida.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

131 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

132 Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs, tām papildus saviem tiesāšanās izdevumiem ir jāpiespriež atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus atbilstoši tās prasījumiem.

133 Visbeidzot atbilstoši Reglamenta 138. panta 3. punktam Vispārējā tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā un kas nav šā panta 1. vai 2. punktā minētā persona, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai. Šajā lietā *CEN*, *UNE*, *ASRO*, *AFNOR*, *ASI*, *BSI*, *NBN*, *DS*, *DIN*, *NEN*, *SNV*, *SN*, *SFS*, *SIS* un *ISS* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) **Prasību noraidīt.**

2) ***Public.Resource.Org, Inc.*** **un** ***Right to Know CLG*** **sedz savus tiesāšanās izdevumus un papildus atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus**.

3) **Eiropas Standartizācijas komiteja (*CEN*), *Asociación Española de Normalización* (*UNE*), *Asociația de Standardizare din România* (*ASRO*), *Association française de normalisation* (*AFNOR*), *Austrian Standards International* (*ASI*), *British Standards Institution* (*BSI*), *Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie* (*NBN*), *Dansk Standard* (*DS*), *Deutsches Institut für Normung eV* (*DIN*), *Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut* (*NEN*), *Schweizerische Normen-Vereinigung* (*SNV*), *Standard Norge* (*SN*), *Suomen Standardisoimisliitto ry* (*SFS*), *Svenska institutet för standarder* (*SIS*) un *Institut za standardizaciju Srbije* (*ISS*) sedz savus tiesāšanās izdevumus**.

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2021. gada 14. jūlijā.

[Paraksti]